

INTÉS A TÜKÖRBŐL

*„...az olyan nemzetségnek, amely
száz év magányra van ítélve,
nem adatik még egy esély
ezen a világon.”*

(G. G. Marquez : Száz év magány)

combjaid úgy reszketnek mint farbarúgott
miniszterelnökök egyeduralom idején szíved
félredobban nem bízik magában mint
zsarnok aki kormányélen táncol törvény
és nép között s kicsorbult borotváját
alattvalói nyakához szorítja hogy kihallgassa
a hűség riadt lüktetéseit de úgy törli
hímveszőjét a hazába mint szálloda lepedőjébe
hát ilyen itt a szerelem izgalmas mint egy
kalandregény mindenki lehet még gyilkos aki
lélegzik s remél aki pedig megússza lesz még
életében szolgálatos fülig szerelmes vedd hát
nyakadba remegő combjaidat nézz körül mint
irtásra kiszemelt vad ki titokban szapo-
rodik s mielőtt ölelnél győződj meg százszor
hogy

egyedül

vagy

ESZTER ÉBREDÉSEI

Látod a tó fenekéről a földközi sárkányt visszarepülni,
habfejű tündér nyújtja be csipke-kezét a mélyrebukottnak;

két hete sincs még, hogy havazott, s ím, újra tavasz van,
felszívódnak a partról máris a „csúf vízihullák”,

s bár kobakodban még a szörnyű, a látnoki képek
hosszú sorának éjjeli, vak jelei kavarnak,

rende felissza a nap szemeidből az álomi könnyet,
gyöngye szívedre a Látszat-Egészből egy kis nyugalom száll,

s megtelik, lám, ez a reggel is mély ragyogással!
(Bár odakint a remény lobogója hanyatlik...)